

[Valdemar Thomsen.]

bistaat af de Konservative, et Provisorium, som vi skal helt tilbage til Estrups Dage for at finde Sidestykke til. Det frie Folkeparti og mange med os vil bestemt kræve, at saafremt der endelig skal dømmes og straffes, maa Regering og Rigsdag tage deres Ansvar. Saa maa det være efter en Lov, der klart og tydeligt siger, hvad Meningen er. Dette modbydelige Forsøg paa at fremmane en Lovparagraf, som man selv for længst har været med til at aflive, tenderer imod en Vilkaarlighed i Strafferetsplejen, som ikke hører hjemme i et Land, der efter Sigende ikke har Diktatur.

Angaaende Eksportsagen er det nu gennem Forhørene fastslaaet, at den Redegørelse, der blev tilstillet Rigsdagen og Offentligheden i Fjor, og som Landbrugsministeren tog Medansvaret for, paa mange Punkter er fuldstændig misvisende og vildledende. Det er fastslaaet, at Storeksportørerne i det ministerielle Udvalg personlig fik Eksporten i Entreprise, og der er ikke skrevet i Udvalgets Protokol om Tilbagebetaling af Entreprisestommen, før efter at Sagen var rejst. I det første Forhør, der blev afholdt, fremkom der omtrent lige saa mange Forklaringer, som der var Medlemmer i Udvalget. Producenternes Repræsentant, Hr. Ingv. Møller, sagde rent ud i det første Forhør, at Eksportørerne skulde have hele Fortjenesten, og det falder da ogsaa godt i Traad med en Udtalelse af Udvalgsmedlemmet, Eksportør Christian Hansen, Odense, der gik ud paa — ogsaa paa det Tidspunkt —, at selvfølgelig vilde Lundgaard have sin Part, hvis der ikke var blevet Vrøvl om Sagen. At de omskridte Beløb allerede var opført som skattepligtig Indtægt, var naturligvis nu bagefter en fuldstændig Misforstaaelse, men trods dette og andet, som det i Øjeblikket vil føre alt for vidt at komme ind paa, har Landbrugsministeren, hvor utroligt det end lyder, i en Skrivelse til Justitsministeren taget Parti for Storeksportørerne og anmodet om, at der under Sagens videre Gang, som det hedder, maa blive taget Hensyn til hans uforgribelige Mening. Man siger, at der skal være Stilhed, mens Retten sidder, og dog er vi Vidne til dette meget opsigtsvækkende, at Administrationen gør et direkte Forsøg paa at paavirke Domsmagten. Fra kyndig Side er det hævdet, at der i dansk Retspleje ikke kan paavises Sidestykke til et saadant administrativt politisk Indgreb. Mon det dog ikke er for dristigt, naar Ministeren i sin Vaande direkte anmoder den højeste

Anklagemyndighed om at bremse Politadvokat og Dommer?

Det mest opsigtsvækkende er maaske, at der synes at have været lagt Pres paa disse, der er lagt Pres paa Politi, Advokat og Dommer, stik imod den tidligere Justitsministers Udtalelser i denne Sal, for at gøre Sagen til et rent Injuresøgmaal. Heldigvis ser det ikke ud til at lykkes, men Viljen har det altsaa ikke manglet paa, og et saadant Forhold — det skrev et Blad, for øvrigt et konservativt Blad —, et saadant Forhold er simpelt hen politisk og statslig Raaddenskab.

Hvis den højtærede Statsminister havde gjort sig Ulejlighed med at sætte sig ind i disse Forhold, vilde den Fornydelse af Ministeriet, der har fundet Sted, sikkert være blevet endnu mere omfattende. Statsministeren er aabenbart ikke underrettet om de sidste Forhør i Eksportsagen, hvor det oplystes, at de monopoliserede Eksportører paa det Tidspunkt, da Producenterne fik allermindst for deres Kreaturer, havde tjent over 40 pCt., samt at de Herrer for at transportere Eksportforeningernes Kreaturer i et bestemt Tidsrum havde betalt et udenlandsk Firma 67 000 Kr. — det kunde være gjort, tilmed med et bedre Skib, for 48 000 Kr. —, men man opkrævede hos Eksportforeningerne, altsaa hos de danske Producenter, 85 000 Kr. — Det var meget forstaaeligt, at en af Storeksportørernes Sagførere under dette Retsmøde frabad sig den Slags Bomber før Frokost.

Med dette som Baggrund er det ikke mærkeligt, at „Ekstrabladet“ i en Artikel udbryder: „Hvorfor gik Bording ikke?“ Ja, det er som bekendt af sine egne, man skal høre det! Og hvad havde da Bladet at sige? Bladet skrev:

„En af de Ministre, der forbliver, er der maaske Grund til at nævne: Landbrugsminister Bording. Hist og her vil man maaske spørge, om han ikke havde gjort klogere i at træde tilbage, selv om han ikke er gammel nok dertil. Den Retning, som de retslige Undersøgelser mod Statens Kreatureksportopkøbere hidtil har taget, er i hvert Fald af en saadan Karakter, at man tør befrygte Ubehageligheder for en Minister, der synes at have været mindre begavet“ — det var nu ikke kønt sagt — „mindre begavet, end hans officielt ansatte Kreaturhandlere har vist sig at være — og ikke til Held hverken for Statskassen eller for det Landbrug, hvis Interesser de af Regeringen blev sat til at varetage.